Mohd Nasaruddin bin Mohd Ali lwn Pendakwa Raya dan satu lagi rayuan

MAHKAMAH RAYUAN (PUTRAJAYA) — RAYUAN JENAYAH NO W-05–136–06 TAHUN 2012 DAN W-05–137–06 TAHUN 2012
BALIA YUSOF, ROHANA YUSUF AND TENGKU MAIMUN HHMR
24 MAC 2014

Keterangan — Saksi — Kegagalan memanggil saksi material — Peranan sumber dalam tangkapan tertuduh-tertuduh — Sama ada melampaui peranan sebenar sebagai sumber — Kegagalan memanggil sumber sebagai saksi — Sama ada menjejaskan kes pendakwaan

Prosedur Jenayah — Rayuan — Rayuan terhadap sabitan dan hukuman — Sabitan di bawah s 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 — Mengedar 1,008g methamphetamine — Kedua-dua tertuduh dijatuhkan hukuman mati — Rayuan terhadap keputusan Mahkamah Tinggi — Sama ada hakim bicara terkhilaf — Sama ada pembelaan dihargai — Peranan sumber dalam tangkapan — Sama ada melampaui peranan sebenar

Perayu pertama dan kedua dituduh di bawah s 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('Akta') atas kesalahan mengedar 1008g Methamphetamine. Menurut kes pendakwaan, ejen perangkap ('SP4') telah dibawa oleh sumber untuk berjumpa perayu pertama dan kedua di Kelab Manhattan bagi pembelian 2kg syabu. Perayu pertama menetapkan harga sebanyak RM165,000 sekilo dan permintaan SP4 untuk pengurangan harga tidak dipersetujui oleh perayu pertama tetapi perayu kedua dikatakan mengangguk kepala tanda bersetuju. Perayu pertama menetapkan Hotel Pacific Regency sebagai tempat penyerahan. Sumber turut hadir di hotel bersama-sama dengan SP4 dan keduanya dijemput oleh perayu kedua untuk naik ke Bilik 2401. Perayu pertama telah menghubungi *bell boy* ('SP7') untuk membawa kotak ('eksh P10') ke Bilik 2401. Sumber yang berada di Bilik 2401 bersama-sama dengan SP4 hanya meninggalkan bilik tersebut sejurus sebelum serbuan dibuat oleh pihak polis. Dalam pembelaannya, perayu pertama tidak menafikan perjumpaan dan perbincangan di Kelab Manhanttan dan di Hotel Pacific Regency. Namun begitu, menurut versi perayu pertama, perbincangan di Kelab Manhattan adalah berkisar kepada pembelian kereta oleh sumber ('Ah Thong'). Mengenai kejadian di Bilik 2401, versi perayu pertama adalah bahawa kotak tersebut telah diberikan kepadanya oleh seorang Mahmud Rafat Manesh untuk disimpan. Perayu pertama telah meminta *bell boy* menghantar kotak tersebut ke Bilik 2401 apabila Mahmud, melalui telefon, meminta perayu pertama menyerahkan kotak tersebut kepada Ah Thong. Perayu kedua

pula menafikan penglibatannya dan bahawa dia tidak mengetahui apa yang dibincangkan antara perayu pertama dengan SP4. Perayu kedua mengatakan bahawa dia hadir di Kelab Manhattan untuk bersuka ria dan menafikan ada mengangguk kepala tanda bersetuju dengan apa yang dibincangkan oleh SP4 dan perayu pertama. Di hotel pula, perayu kedua, setakat mengakui menjemput SP4 dan SP5 ke Bilik 2401 atas arahan perayu pertama tetapi menafikan mempunyai apa-apa pengetahuan berhubung penjualan dadah. Di akhir kes pembelaan, hakim bicara mendapati bahawa kedua-dua perayu gagal menimbulkan keraguan munasabah ke atas kes pihak pendakwaan dan mensabitkan dan menjatuhkan hukuman mati ke atas kedua-dua perayu. Oleh itu, rayuan ini. Perayu pertama menghujahkan bahawa hakim bicara khilaf dalam dapatan mengenai persetujuan jual beli dadah; sumber telah hilang perlindungan kerana memainkan peranan yang aktif; dan bahawa pembelaannya gagal dihargai dan dianalisa oleh hakim bicara. Perayu kedua pula menimbulkan dua alasan rayuan iaitu mengenai peranan sumber dan mengenai identiti dadah.

Diputuskan, menolak rayuan perayu pertama dan membenarkan rayuan perayu kedua:

(1) Adalah tidak munasabah bahawa perbincangan pembelian kereta antara Ah Thong dengan perayu pertama berakhir dengan pertemuan di Bilik 2401 di Hotel Pacific Regency dengan permintaan atau penyerahan eksh P10 yang tidak mempunyai sebarang kaitan dengan pembelian kereta. Adalah lebih munasabah, jika versi perayu pertama benar, bahawa perjumpaan seterusnya selepas Kelab Manhattan, ialah di tempat di mana kereta yang ingin dijual oleh perayu pertama kepada Ah Thong dapat dilihat, yang tentunya bukan di sebuah bilik hotel (lihat perenggan 29).

(2) Identiti sumber tidak lagi menjadi rahsia dan peranan sumber bukan setakat membawa SP4 ke Kelab Manhattan untuk diperkenalkan kepada perayu-perayu jelas daripada gambar-gambar rakaman CCTV. Jika peranan sumber adalah sekadar memperkenalkan SP4 kepada perayu-perayu, tidak timbul keperluan untuk sumber turut hadir di Bilik 2401 sehinggalah sejurus sebelum serbuan atau tangkapan dibuat ke atas perayu-perayu. Sumber telah melampaui peranannya sebagai sumber dan memandangkan identitinya tidak lagi menjadi rahsia, sumber tidak lagi dilindungi di bawah s 40 Akta (lihat perenggan 16).

(3) Kegagalan pihak pendakwaan memanggil sumber sebagai saksi telah memprejudiskan pembelaan perayu kedua. Memandangkan sumber hadir ketika perbincangan perayu pertama dan SP4 di kedua-dua tempat iaitu di Kelab Manhattan dan di Bilik 2401, sumber mempunyai pengetahuan sama ada sebenarnya perayu kedua turut serta dalam perbincangan dan bersetuju dengan penjualan dadah. Justeru, sumber

adalah saksi yang penting yang dapat mengesahkan atau sebaliknya versi perayu kedua (lihat perenggan 23–25).

(4) Hakim bicara telah tersalah arah apabila gagal menimbangkan isu kepentingan sumber sebagai saksi yang boleh menimbulkan keraguan munasabah ke atas kes pihak pendakwaan terhadap perayu kedua dan juga apabila gagal mempertimbangkan pemakaian s 114(g) dalam hal keadaan kes ini. Kegagalan hakim bicara telah mengakibatkan salah laksana keadilan terhadap perayu kedua dan sabitan terhadap perayu kedua adalah tidak selamat (lihat perenggan 26).

(5) Tidak terdapat sebarang kelompangan dalam kes pihak pendakwaan terhadap perayu pertama. Keterangan terhadap perayu pertama adalah teramat banyak dan kegagalan pihak pendakwa untuk memanggil sumber sebagai saksi tidak memprejudiskan perayu pertama. Oleh itu, sabitan terhadap perayu pertama adalah selamat (lihat perenggan 27).

(6) Sabitan dan hukuman oleh Mahkamah Tinggi terhadap perayu pertama disahkan manakala sabitan dan hukuman terhadap perayu kedua diketepikan. Perayu kedua dilepaskan dan dibebaskan (lihat perenggan 28).

[English summary

The first and second appellants were charged under s 39B of the Dangerous Drugs Act 1952 ('the Act') for the offence of trafficking in 1008g of methamphetamine. According to the prosecution's case, the agent provocateur ('SP4') was brought by a source to meet the first and second appellants at the Manhattan Club for the purchase of 2kg of syabu. The first appellant fixed the price at RM165,000 per kilo and SP4's request for reduction of price was not agreed upon by the first appellant but the second appellant was said to have nodded in agreement. The first appellant had set Pacific Regency Hotel as the place for handover. The source was also present at the hotel together with SP4 and the two were ushered by the second appellant to go up to Room 2401. The first appellant contacted a bell boy ('SP7') to bring a box ('exh P10') to Room 2401. The source who was in Room 2401 together with SP4 only left the room right before the police ambush. In his defence, the first appellant did not deny about the meeting and the discussion at Manhattan Club dan Pacific Regency Hotel. However, according to the first appellant's version, the discussion in Manhattan Club was based on the purchase of car by the source ('Ah Thong'). Regarding the incident in Room 2401, the first appellant's version was that the box was given to him by one Mahmud Rafat Manesh to be kept. The first appellant had asked the bell boy to send the box to Room 2401 when Mahmud, via telephone, asked the first appellant to hand the said box to Ah Thong. The second appellant, on the other hand, denied his involvement and submitted that he did not know what was being discussed between the first appellant with SP4. The second appellant stated that he was present at the

Manhattan Club for entertainment and denied nodding his head in agreement to what was discussed between SP4 and the appellant. At the hotel, the second appellant only admitted to ushering SP4 and SP5 to Room 2401 on the instruction of the first appellant but denied having any knowledge about the sale of drugs. At the closing of the defence case, the trial judge found both the appellants had failed to raise any reasonable doubt on the defence case and convicted and sentenced the two appellants to death. Hence, the present appeal. The appellant argued that the trial judge erred in his finding on the agreement of the sale and purchase of drugs, the source had lost his protection as he had played an active role; and that his defence failed to be appreciated and analysed by the trial judge. The second appellant, on the other hand, raised two grounds of appeal, namely, on the role of the source and the identity of the drugs.

Held, dismissing the first appellant's appeal and allowing the second appellant's appeal:

(1) It was unreasonable that the discussion about the purchase of car between Ah Thong and the first appellant ended with a meeting at Room 2401 in Pacific Regency Hotel with a request or handing of exh P10 which did not have any connection with the purchase of a car. It would be more reasonable, if the first appellant's version was true, that the next meeting after Manhattan club was at a place where the car was to be sold by the first appellant to Ah Thong could be seen, which of course was not in a hotel room (see para 29).

(2) The identity of the source was no longer a secret and the role of the source was not merely to bring SP4 to Manhattan Club to be introduced to the appellants, based on the pictures of the cctv recordings. If the role of the source was to merely introduce SP4 to the appellant, there would not arise a need for the source to be present until right before the ambush or arrest was made on the appellants. The source had exceeded his role as a source and since his identity was no longer a secret, the source was no longer protected under s 40 of the Act (see para 16).

(3) The failure of the prosecution to call the source as a witness had prejudiced the second appellant's defence. Since the source was present during the discussion between the first appellant and SP4 at both places, namely, Manhattan Club and Room 2401, the source had the knowledge of whether the second appellant was indeed present in the discussion and had agreed on the sale of drugs. Hence, the witness was an essential witness who could have confirmed the second appellant's version or otherwise (see paras 23–25).

(4) The trial judge had misdirected himself when His Lordship failed to appreciate the issue of the importance of the source as a witness who could raise reasonable doubt on the prosecution's case against the second

appellant and when His Lordship failed to appreciate the application of s 144(g) in the circumstances of this case. The trial judge's failure had occasioned a miscarriage of justice against the second appellant and the conviction against the second appellant was not safe (see para 26).

(5) There was no loophole in the prosecution's case against the first appellant. The evidence against the first appellant was overwhelming and the prosecution's failure to call the source as a witness did not prejudice the first appellant. Therefore, the conviction against the first appellant was safe (see para 27).

(6) The conviction and sentence of the High Court against the first appellant was affirmed while the conviction and sentence against the second appellant was set aside. The second appellant was acquitted and discharged (see para 28).]

Nota-nota

Untuk kes mengenai kegagalan memanggil saksi material, lihat 7(2) *Mallal's Digest* (4th Ed, 2013 Reissue) perenggan 3258.

Untuk kes-kes mengenai rayuan terhadap sabitan dan hukuman, lihat 5(1) *Mallal's Digest* (4th Ed, 2014 Reissue) perenggan 288–371.

Kes-kes yang dirujuk

Masoumeh Gholami Khaveh v PP [2013] 5 MLJ 688; [2013] 5 CLJ 59, MR (dirujuk)

Ti Chuee Hiang v PP [1995] 2 MLJ 433; [1995] 2 MLJ 433, MA (diikut)

Rayuan daripada: Perbicaraan Jenayah No 45–46 Tahun 2010 (Mahkamah Tinggi, Kuala Lumpur)

Undang-undang yang dirujuk

Akta Dadah Berbahaya 1952 ss 39B(1)(a), 40

Akta Keterangan 1950 s 114(g)

Kanun Keseksaan s 34

Imran Hadzalie bin Abdul Hamid (Elida, Imran & Partners) bagi pihak perayu pertama.

Hisyam Teh Poh Teik (Teh Poh Teik) bagi pihak perayu kedua.

Tengku Intan Suraya bt Tengku Ismail (Timbalan Pendakwa Raya, Jabatan Peguam Negara) bagi pihak responden.

Tengku Maimun HMR (menyampaikan penghakiman mahkamah):

[1] Perayu di dalam rayuan No W-05–136–06 Tahun 2012 ('perayu pertama') dan perayu di dalam rayuan No W-05–137–06 Tahun 2012 ('perayu kedua') masing-masing merupakan tertuduh pertama dan kedua di

Mahkamah Tinggi. Mereka dituduh di bawah s 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('Akta tersebut') dibaca bersama s 34 Kanun Keseksaan kerana mengedar 1,008g methamphetamine.

DI MAHKAMAH TINGGI

[2] Inti pati kes pendakwaan ialah bahawa SP4 yang bertindak sebagai *agent provocateur* telah dibawa oleh sumber untuk berjumpa perayu pertama dan perayu kedua di Kelab Manhattan. Di dalam perjumpaan itu, di mana sumber turut hadir, SP4 telah berbincang dengan perayu pertama mengenai pembelian 2kg syabu. Perayu pertama menetapkan harga sebanyak RM165,000 sekilogram. Permintaan SP4 untuk pengurangan harga tidak dipersetujui oleh perayu pertama. Perayu kedua dikatakan mengangguk kepala tanda bersetuju dengan penjualan itu.

[3] Tempat penyerahan ditetapkan oleh perayu pertama di Hotel Pacific Regency. Sumber turut hadir di hotel bersama SP4. SP4 dan sumber dijemput oleh perayu kedua untuk naik ke Bilik 2401. Perayu pertama telah menghubungi *bell boy* (SP7) untuk membawa kotak (eksh P10) ke Bilik 2401. Di dalam kotak tersebut terdapat bungkusan-bungkusan berupa tiga paket makanan Maggi dan dua plastik lutsinar yang mengandungi bahan-bahan yang kemudiannya disahkan oleh ahli kimia ('SP3') sebagai 1008g methamphetamine.

[4] Di atas permintaan SP4, perayu pertama telah menimbang bungkusan-bungkusan tersebut. Perayu pertama juga telah meminta wang bayaran daripada SP4. Wang kemudiannya dibawa oleh SP5 yang telah sedia menunggu di lobi. SP5 turut dijemput naik ke Bilik 2401 oleh perayu kedua. Sumber yang berada di Bilik 2401 bersama-sama SP4 hanya meninggalkan bilik tersebut sejurus sebelum serbuan dibuat oleh pihak polis.

[5] YA Hakim bicara mendapati bahawa terdapat keterangan kredible yang mencukupi untuk membuktikan kedua-dua perayu dalam niat bersama telah mengedar dadah seperti mana dalam pertuduhan dan bahawa satu kes prima facie telah dibuktikan. Kedua-dua perayu telah dipanggil untuk membela diri.

[6] Perayu pertama memilih untuk memberi kenyataan dari kandang pesalah manakala perayu kedua memberi keterangan secara bersumpah.

[7] Di dalam keterangannya, perayu pertama tidak menafikan perjumpaan dan perbincangan di Kelab Manhattan dan di Hotel Pacific Regency. Namun, mengikut versi perayu pertama, perbincangan di Kelab Manhattan adalah berkisar kepada pembelian kereta Fairlady oleh sumber (Ah Thong). Adalah kenyataan perayu pertama juga bahawa mereka bersetuju agar Ah Thong

melihat kereta keesokannya. Mengenai kejadian di Bilik 2401, versi perayu pertama adalah bahawa kotak tersebut telah diberikan kepada beliau oleh Mahmud Rafat Manesh untuk disimpan. Perayu pertama telah meminta *bell boy* menghantar kotak tersebut ke Bilik 2401 apabila Mahmud, melalui telefon, meminta perayu pertama menyerahkan kotak itu kepada Ah Thong.

[8] Bagi perayu kedua pula, keterangannya yang diberi secara bersumpah ialah bahawa beliau tidak terlibat dan tidak mengetahui apa yang dibincangkan di antara perayu pertama bersama dengan SP4. Perayu kedua mengatakan bahawa beliau hadir di Kelab Manhattan untuk bersuka ria dan bermain 'slot machine' dan menafikan mengangguk kepala tanda bersetuju dengan apa yang dibincangkan oleh SP4 dan perayu pertama. Di hotel pula, perayu kedua, setakat mengakui menjemput SP4 dan SP5 ke Bilik 2401 atas arahan perayu pertama, menafikan mempunyai apa-apa pengetahuan berhubung penjualan dadah.

[9] Di akhir kes pembelaan, hakim bicara mendapati bahawa kedua-dua perayu gagal menimbulkan keraguan yang munasabah ke atas kes pihak pendakwa dan bahawa pihak pendakwa telah membuktikan kesnya terhadap kedua-dua perayu melampaui keraguan yang munasabah. Oleh yang demikian, kedua-dua perayu telah disabitkan dan dikenakan hukuman mati. Di hadapan kami kini adalah rayuan terhadap keputusan hakim bicara yang tersebut.

DI MAHKAMAH RAYUAN

[10] Bagi pihak perayu pertama, peguambela yang bijaksana menimbulkan isu-isu berikut:

(a) Hakim bicara khilaf dalam dapatan mengenai persetujuan jual beli dadah;

(b) sumber telah hilang perlindungan kerana memainkan peranan yang aktif; dan

(c) pembelaan perayu pertama yang munasabah gagal dihargai dan dianalisa oleh hakim bicara.

[11] Peguambela bijaksana bagi pihak perayu kedua pula menimbulkan dua alasan rayuan iaitu mengenai peranan sumber dan mengenai identiti dadah.

PERSETUJUAN JUAL BELI DADAH/PEMBELAAN PERAYU PERTAMA

[12] Isu pertama dan ketiga yang dikemukakan oleh pihak perayu pertama

adalah berkaitan. Adalah pembelaan perayu pertama bahawa tidak pernah wujud sebarang perbincangan di antara beliau dengan SP4 untuk penjualan dadah dan bahawa identiti pengedar dadah sebenar iaitu seorang lelaki Melayu dan seorang lelaki Iran telah diberitahu oleh sumber kepada ASP Ahmad Noor (SP11). Lelaki Iran yang dimaksudkan adalah Mahmood Rafat Manesh iaitu orang yang telah meminta perayu pertama menyimpan kotak eksh P10. Mahmud juga dikatakan telah meminta perayu pertama memberikan kotak itu kepada Ah Thong.

[13] Dihujahkan oleh peguambela bijaksana bagi pihak perayu pertama bahawa hakim bicara gagal memberi pertimbangan kepada peranan Mahmud yang merupakan pengedar sebenar dan hakim bicara juga dikatakan gagal memberi pertimbangan kepada keterangan SP10 bahawa perayu pertama telah menyewa tiga buah bilik di hotel tersebut dan salah satu bilik adalah untuk rakan beliau warganegara Iran, iaitu Mahmud.

[14] Berkaitan isu ketiga pula, dihujahkan bahawa hakim bicara gagal memberi pertimbangan kepada pembelaan perayu pertama bahawa beliau adalah seorang pembawa pasif manakala pengedar sebenar adalah Mahmud. Hakim bicara juga dikatakan gagal memberi pertimbangan kepada penjelasan yang munasabah bagaimana kotak itu boleh berada di dalam pegangan perayu pertama.

[15] Setelah meneliti rekod rayuan dan menimbangkan hujahan peguamcara bijaksana, kami dapati bahawa hakim bicara tidak khilaf dalam memutuskan bahawa pembelaan perayu pertama gagal menimbulkan keraguan yang munasabah ke atas kes pendakwaan. Hakim bicara telah menilai kenyataan perayu pertama sebelum membuat dapatan bahawa ia tidak menimbulkan keraguan yang munasabah ke atas kes pendakwaan.

[16] Pembelaan perayu pertama adalah bahawa perbincangan di Kelab Manhattan adalah berkenaan dengan pembelian kereta. Adalah tidak munasabah bahawa perbincangan pembelian kereta di antara Ah Thong dengan perayu pertama berakhir dengan pertemuan di Bilik 2401 di Hotel Pacific Regency dengan permintaan atau penyerahan kotak eksh P10 yang tidak mempunyai sebarang kaitan dengan pembelian kereta. Adalah lebih munasabah, jika versi perayu pertama benar, bahawa perjumpaan seterusnya selepas Kelab Manhattan, ialah di tempat di mana kereta yang ingin dijual oleh perayu pertama kepada Ah Thong dapat dilihat, yang tentunya bukan di sebuah bilik hotel.

[17] Seterusnya, versi perayu pertama bahawa Mahmud memintanya menyimpan kotak tersebut tidak konsisten dengan keterangan perayu pertama bahawa Mahmud sememangnya menginap di hotel tersebut. Apakah

keperluannya untuk Mahmud meminta perayu pertama menyimpan kotak untuk Mahmud di hotel tersebut apabila Mahmud boleh menyimpan kotak itu di biliknya sendiri atau meminta *bell boy* menyimpan untuknya.

[18] Perbincangan di Kelab Manhattan yang berakhir di Bilik 2401 lebih konsisten dengan versi pihak pendakwa bahawa ia berkaitan dengan perbincangan jual beli dadah di antara SP4 dengan perayu pertama di mana dadah yang disimpan di hotel tersebut telah dibawa oleh *bell boy* ke bilik perayu pertama atas arahan perayu pertama. Sehubungan dengan itu kami berpendapat bahawa isu mengenai Mahmud yang dikatakan pengedar sebenar, tidak menjejaskan kes pendakwaan terhadap perayu pertama bahawa perbincangan telah berlaku di antara SP4 dan perayu pertama di mana dadah akhirnya didapati dari perayu pertama.

PERANAN SUMBER

[19] Hakim bicara membuat dapatan yang berikut mengenai isu sumber:

> [13] Kedua-dua OKT dalam hujah mereka di akhir kes pendakwaan ada menimbulkan isu kegagalan pendakwa memanggil sumber sebagai saksi. Ikut hujah pembela sumber dalam kes ini bukan lagi sumber tetapi telah menjadi sebagai seorang agen provokatif. Kerana dia adalah seorang saksi penting *to the unfolding of the narratives on which the prosecution case is based*, pendakwa perlu memanggilnya sebagai saksi. Kegagalan berbuat demikian memudaratkan kes pendakwa.
>
> [14] Berhubung isu ini saya bersetuju dengan timbalan pendakwa raya bijaksana yang berhujah bahawa peranan yang dimainkan oleh sumber dalam kes ini hanyalah sekadar memperkenalkan kedua-dua OKT dengan agen provokasi polis dan kemudian hadir di bilik hotel semasa penyerahan dadah berlaku. Tiada keterangan yang menunjukkan sumber telah bertindak lebih dari itu. Nampaknya kehadiran sumber di bilik hotel hanyalah untuk meyakinkan kedua-dua OKT tentang niat agen provokasi untuk membeli dadah. Dengan itu saya dapati sumber belum lagi melampaui had sebagai sumber dan belum melangkah ke arena agen provokasi. Oleh itu dia masih lagi dilindungi oleh s 40 …

[20] Dihujahkan bagi kedua-dua perayu bahawa hakim bicara khilaf dalam memutuskan sumber dilindungi di bawah s 40 Akta tersebut memandangkan sumber telah memainkan peranan yang aktif dan telah melangkah ke arena *agent provocateur*.

[21] Dihujahkan oleh peguambela bijaksana bagi perayu kedua (yang mana hujahannya diguna pakai oleh peguambela bijaksana perayu pertama) bahawa identiti sumber bukan lagi rahsia dan kegagalan pihak pendakwa memanggil atau menawarkan sumber untuk pemeriksaan balas telah memprejudiskan pembelaan perayu kedua. Ini kerana keterangan *agent provocateur* boleh dipatahkan dan kegagalan pihak pendakwa mengemukakan sumber

mewajarkan pemakaian s 114(g) Akta Keterangan 1950 yang mana perkara ini tidak dipertimbangkan oleh hakim bicara.

[22] Di antara lain, peguambela bijaksana merujuk kepada kes *Ti Chuee Hiang v Public Prosecutor* [1995] 2 MLJ 433; [1995] 2 MLJ 433. Di dalam kes *Ti Chuee Hiang*, seorang pegawai polis telah menyamar sebagai pembeli heroin dan suatu perjumpaan dengan perayu telah diadakan atas pertolongan seorang pemberi maklumat polis. Perundingan dijalankan dan suatu persetujuan dicapai. Perayu ditangkap ketika menghantar serah heroin itu kepada polis. Perayu telah disabitkan dan dijatuhi hukuman mati. Perayu merayu ke Mahkamah Persekutuan atas alasan bahawa salah laksana keadilan telah berlaku oleh kerana pihak pendakwa gagal memanggil pemberi maklumat sebagai saksi mahu pun untuk menyediakannya untuk diperiksa balas oleh pihak pembela. Di dalam membenarkan rayuan perayu, Edgar Joseph Jr HMP menyatakan:

> In the present case, the informer, having regard to his role, was not a mere informer, but had assumed the mantle of an agent provocateur for it was he who had put the appellant in touch with the undercover agent, Lian. Indeed, he was the active instrument without whose intervention the appellant might never have been even arrested. His identity was no longer a secret and thus, he had lost the protection from disclosure of identity normally accorded to informers under s 40 of the Act.
>
> In these circumstances, he came within the category of witnesses described by Lord Roche in *Seneviratne*, as 'witnesses essential to the unfolding of the narratives on which the prosecution case is based'. The same might be said of the informer's friend.
>
> Yet, neither the so-called informer nor his friend, whose testimony would have been essential to the unfolding of the narrative on which the prosecution case was based, was called by the prosecution or even made available to the defence to be called as defence witnesses nor any explanation vouchsafed to the trial judge for these glaring omissions.

[23] Di dalam kes ini, bahawa identiti sumber tidak lagi menjadi rahsia dan bahawa peranan sumber bukan setakat membawa SP4 ke Kelab Manhattan untuk diperkenalkan kepada perayu-perayu jelas daripada gambar-gambar rakaman CCTV (eks P16K, L & M di ms 25–26; P16U di ms 30 rekod rayuan). Seperti digariskan di dalam hujahan peguambela bijaksana bagi pihak perayu kedua, berikut adalah penglibatan sumber di dalam kes ini:

(a) sumber diperkenalkan oleh SP11 kepada SP4 di mana sumber memberitahu mengenai seorang lelaki Melayu dan lelaki Iran yang boleh membekalkan syabu dalam jumlah yang besar;

(b) sumber membawa SP4 ke Kelab Manhattan di mana SP4 berjumpa dengan kedua-dua perayu;

(c) di Kelab Manhattan, selepas SP4 berjumpa kedua-dua perayu, sumber

tidak meninggalkan tempat tersebut tetapi terus hadir ketika perbincangan diadakan di antara SP4 dan perayu pertama;

(d) sumber yang membawa SP4 ke Hotel Pacific Regency dan sumber yang menelefon perayu pertama memaklumkan mengenai kehadiran sumber dan SP4 di hotel;

(e) sumber memberitahu SP4 bahawa seseorang akan membawa mereka berjumpa perayu pertama;

(f) sumber mengikuti SP4 ke Bilik 2401;dan

(g) sumber berada di dalam Bilik 2401 ketika perayu pertama berbincang dengan SP4; ketika perayu pertama meminta bell boy membawa kotak eksh P10; ketika perayu pertama menerima kotak tersebut; ketika perayu pertama meminta wang bayaran dan ketika SP5 membawa wang ke Bilik 2401. Sumber hanya meninggalkan bilik sebelum SP5 menelefon SP9 untuk serbuan.

[24] Jika peranan sumber adalah sekadar untuk memperkenalkan SP4 kepada perayu-perayu, tidak timbul keperluan untuk sumber turut hadir di Bilik 2401 sehinggalah sejurus sebelum serbuan atau tangkapan dibuat ke atas perayu-perayu.

[25] Dalam keadaan itu, kami bersetuju dengan peguambela bijaksana bahawa sumber telah melampaui peranannya sebagai sumber dan memandangkan identitinya tidak lagi menjadi rahsia, sumber tidak lagi dilindungi di bawah s 40 Akta tersebut.

[26] Bersandarkan kes *Ti Chuee Hiang*, kami juga bersetuju bahawa kegagalan pihak pendakwa memanggil sumber sebagai saksi telah memprejudiskan pembelaan perayu kedua. Perayu kedua menafikan turut sama dalam perbincangan di Kelab Manhattan dan menafikan menganggukkan kepala. Perayu kedua juga menafikan turut sama dalam perbincangan antara SP4 dengan perayu pertama di Bilik 2401. Memandangkan sumber hadir ketika perbincangan perayu pertama dan SP4 di kedua-dua tempat iaitu di Kelab Manhattan dan di Bilik 2401, sumber mempunyai pengetahuan sama ada sebenarnya perayu kedua turut serta dalam perbincangan dan bersetuju dengan penjualan dadah. Justeru, sumber adalah saksi yang penting yang dapat mengesahkan atau sebaliknya versi perayu kedua.

[27] Dalam keadaan itu, kami berpendapat hakim bicara telah tersalah arah apabila gagal menimbangkan isu kepentingan sumber sebagai saksi yang boleh menimbulkan keraguan munasabah ke atas kes pihak pendakwa terhadap perayu kedua dan juga apabila gagal menimbangkan pemakaian s 114(g)

dalam hal keadaan kes ini. Kegagalan hakim bicara untuk menimbang perkara-perkara di atas, pada pendapat kami, telah mengakibatkan salah laksana keadilan terhadap perayu kedua (lihat kes *Masoumeh Gholami Khaveh v Public Prosecutor* [2013] 5 MLJ 688; [2013] 5 CLJ 59). Kami berpendapat sabitan terhadap perayu kedua adalah tidak selamat dan berikutan itu, tidak perlu bagi kami membincangkan isu identiti eksibit yang dibangkitkan oleh peguambela bijaksana bagi perayu kedua.

[28] Bagaimanapun, adalah pendapat kami bahawa tidak terdapat sebarang kelompangan di dalam kes pihak pendakwa terhadap perayu pertama. Meneliti rekod rayuan, kami dapati keterangan terhadap perayu pertama adalah *overwhelming* dan kegagalan pihak pendakwa untuk memanggil sumber sebagai saksi di dalam keadaan ini, tidak memprejudiskan perayu pertama. Oleh itu kami dapati sabitan terhadap perayu pertama adalah selamat.

[29] Kesimpulannya, kami sebulat suara menolak rayuan perayu pertama dan membenarkan rayuan perayu kedua. Sabitan dan hukuman oleh Mahkamah Tinggi terhadap perayu pertama adalah disahkan manakala sabitan dan hukuman terhadap perayu kedua diketepikan. Perayu kedua dilepaskan dan dibebaskan.

Rayuan perayu pertama ditolak dan rayuan perayu kedua dibenarkan.

Dilaporkan oleh Afiq Mohamad Noor